Ч. 147. Чернівці, вівторок, дня 21. падолиста (3. грудня) 1895. Рочник XI.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА
на „Буковину" разом з ілюстр. додатком „Неділя" виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і неділю.
Редакция і Адміністрация „Буковини" находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

Єго Еміненция кардинал Сильвестер Симбратович.

Про радістний факт іменованя Преосьв. Митрополита Сильвестра Сембратовича кардиналом католицкої церкви ми вже доносили. Єсть то — як читаємо в Душпастири—по папі найвисше достоїньство в католицкій церкві, а удїлене того достоїньства нашому митрополитови набирає тим більшої ваги, що оно єсть звеличанєм не лиш самої високодостойної особи Єго Еміненциї, кардинала Сильвестра, але заразом звеличанєм престола митрополичого, звеличанєм нашого обряду і честию для нашого народа. Єсть се також нагорода за витревалість в правотї віри та в єдиньстві з сьв. католицкою церквою. Піднесенє нашого Преосьв. митрополита до достоїнства кардинальского єсть також новим доказом ласки і любови Сьв. Отця для нас, доказом, що нас має за своїх правих синів і що наш обряд на рівні поважає з обрядом римским, бо се сказав сам сьв. Отець, що іменуючи митрополита нашого кардиналом, хоче дати доказ любови для народу руского. Се єсть, можна сказати, звеличанє цїлої церкви всхідної, соединеної.

Длятого нарід рускиий і духовеньство приймають сю відзнаку преосьв. митрополита свого з великою вдячностию і одушевленєм, яко задаток лучших надій. В історії рускої церкви єсть се третій случай піднесеня руского митрополита на степень кардинальский. Перший був Ісидор, митрополит всеї Руси, що брав участь в соборі флорентийскім (1438 р.), другий був Михаіл Левіцкий, митрополит галицкий, котрий зістав кардиналом в 1856 р., — а третій теперішний преосьв. митрополит, Сильвестер Сембратович. Перший не був з роду Русин, і коли зістав кардиналом, не сидів уже на престолї митрополичім, був бо за границями краю в Римі, — другий зістав кардиналом в глубокій старости, прото не міг користати зі свого достоїньства, і ніхто єго не бачив в кардинальских одежах, бо був знемощілий, навіть не інсталював ся у Львові, лиш в Уневі, задля знемощілости, і по двох лїтах умер. Теперішний же митрополит, Єго Еміненция Сильвестер, єсть в повній силї, тїшить ся кріпким здоровєм, буде міг довго тїшити ся своїм достоїньством і то своє достоїньство буде міг використати для добра нашого обряду. І нарід рускиий буде міг в перший раз бачити свого Кардинала посеред себе".

„Се відзначенє митрополита галицкої Руси — читаємо в Дѣлѣ — мусить очивидно додати блеску й церкві католицко-рускій — та й в тім дусї висказали ся недавно як Є. Сьв. папа так і Єго Вел. цїсар — оба завірюючи, що добро і процьвіт церкви руско-католицкої як і народности рускої горячо лежать їм на серци.

Русь галицка може ті заяви приняти лише з глубокою вдячностию. Як народність руска, так і церков руско-католицка остає нинї серед не конче відрадних відносин, серед нелегких противностий, з котрими мусить бороти ся. Дай то Боже, щоби доданє блеску нашій церкві через відзначенє першого єго архиерея причинило ся в як найбільшій мірі до єї скріпленя і хвали.

Очивидно велика в тім задача жде ново-іменованого кардинала та й велика одвічальність перед історією. І ми не хочемо сумнїватись, що Є. Е. митрополит кардинал дальші лїта свого віку посьвятить тій цїли — старанно виминаючи все хвилево-суєтне, що могло би хоч і найменьше ставати в дорозї довершеню тої великої задачі, до того потрібно як найкрасшої гармонії, посспільної любови і довіря серед цїлої рускої суспільности".

Єї роман.

—o—

З мадярского — Роберта Таборі.

Вже скінчив ся третій акт на сценї і геройка вже туй-туй мала „упасти". Але покищо годї було бути певним, чи катастрофа справдї наступить. Драма була написана француским автором і виставляла нерви на тяжку пробу. Кождий новий зворот дразнив нерви і штучно відсьвіжував заспані чутя.

Тому то більша частина публики була рада тому, що настане павза на пятнайцять мінут. Лише молода, чорнява дама там на кріслї в кутї на право дивила ся безперестанно на желїзну занавісу і знати було по нїй виразно, з якою лакомою цікавостию ждала она на продовженє штуки. Грубий мужеский голос шепнув їй в ухо.

— Чи знаєте, ласкава панї, історию про Шаха Надіра?

Молода панї глянула остро на напастника, що відважив ся єї питати ся. Він був високого, гнучкого росту, вже не зовсім молодий, але мав дуже ітересні черти лиця і з цїлого свого поведеня виглядав на поважного чоловіка.

— Позвольте, моя ласкава панї — говорив він дальше — я був на тілько відважний, що оглядав вас докладно і, яко завзятий психольоґ, дійшов до такого висновку: Кого так незвичайно, занадто інтересують видумані пригоди на сценї, той або зовсім театру не знає, або бажає сам пережити подібні пригоди, як ті, що на сценї діють ся...

— Велике слово сказали ви... а до котрих зачисляєте мене? — спитала усьміхаючись молода панї, котру ся дивна розмова мимоволї інтересувала.

— Розумієся, до тих, що бажають подібне пережити. Вся ваша істота, сьвідоме je ne sais quoi ручить за те, що ви належите до нас, що вас не недостає при жаднїй премієрі, на жаднім визначнїйшім представленю, бо вам купіль для души так само потрібна, як у звичайного чоловіка для тїла.

— І що з того виходить?

— Не велике дїло, лише те, що ви безнастанно слїдите за незнаним, таємничим, зворушуючим, що ви — одним словом — бажали би пережити сей роман, який житю кождої женщини належить ся, особливо коли она молода і гарна. Коли хочете, то я вам зараз подам такий роман.

Він сказав се так щиро і просто, єго погляд і наголошуванє поодиноких слів були такі свобідні від всякої хитрости, що она не могла на него гнївати ся. Она лиш засьміяла ся і відповіла:

— Ваш намір чесний, але на жаль мої обставини не позваляють менї, згодити ся на ваш проєкт. Раз длятого, що ролї геройки в роману відограти не зможу...

— А по друге? — спитав незнікомий — так, як би не чув нїякої потреби, зважати на єї оправданє.

— А по друге тому, що я завтра рано їду до дому і сестра та шурин ждуть на мене по представленю перед театром. Отже бачите, що я навіть потрібного часу не маю, щоби занимати ся складанєм романів...

Она сама не розуміла, чому з незнакомим почала так дрочити ся, бо звичайно заборонювала кождому мужчинї всякий сьміліший приступ до себе. Може бути, що штука зворушила єї або може чула ся она зовсім безвпечною супротив чоловіка, котрого перед пяти мінутами зовсім не знала, а по десяти дальших мінутах так забуде, як би й нїколи з ним не бачила ся.

— Коли вам тілько часу не достає, ласкава панї, — говорив незнакомий не спиняючись дальше — то сю перешкоду можна оминути. Я вже вам згадав про історию Надіра. Ви знаєте мабуть єго добродія з книжки казок: „Тисяч і одна ніч".

— Чи ви думаєте про того шаха, котрий над тим надьхав, що житє таке коротке, і котрого двірский чарівник понурив у воду, через що він мав щасливу нагоду пережити в однїй хвилї події з сімох лїт?

— Про того самого, моя панї.

— Але-ж я не вірю у чарівників!

— Чи вільно менї вас вилїчити з того недовіря? До слїдуючого акту єсть ще як раз десять мінут. Ви можете вигідно сидїти на своїм кріслї, я не ужию нїяких хитрощів, а ви проте — коли хочете — в десяти мінутах переживете найцікавійшу і найбільше зворушуючу частину вашого роману.

Рівно-ж витають і польскі часописи радістно факт іменованя преосьв. митрополита Сембратовича кардиналом.

І нас, буковиньских Русинів, се високе відзначенє руского митрополита вельми радує. Стоячи на становищи тім, що церков єсть першорядним чинником в розвою кождого народу, ми тішимо ся, що відзначенє чоловіка такого, котрий свою високу задачу церковну зрозумів і сповняє єї на користь р і д н о г о народу. Знаючи з гіркого досьвіду в Буковині, на яку неправу дорогу може звести церков сліпа національна загорілість, котра добро лише одної нациї ставить висше понад душевні потреби в с і х вірних церкви, в тім випадку і буковиньских Русинів, ми високо цінимо Є. Ем. кардинала Сембратовича за те, що він у Галичині старає ся, аби руско-католицка церков служила вірно лише добру руского народу.

І ми, Буковинці, прилучаємо ся до тих щирих бажань, які з нагоди високого відзначеня одержує Є. Е. кардинал С. Сембратович зі всіх сторін. Дай Боже єму довго в здоровлю прожити на добро і славу руско-католицкої церкви і руского народу!

Руска ґімназия в Чернівцях.

Факт, що при новій ґімназиї німецкій слідуючого року шкільного має повстати і паралельна кляса руска, котра — як сподіваємо ся — дасть початок до заснованя ц і л о ї рускої ґімназиї в Чернівцях, незвичайно урадував всіх буковиньских щирих Русинів. Всім тим, Галичанам, що під впливом москвофільскої політики навчили ся маловажити „паралельки“, ми, буковиньскі Русини, могли би розповісти, яка се важна річ мати хоч одну свою середну школу...

Ми не станемо надто одушевляти ся тим здобутком і на підставі єго робити далекосяглі висновки, все-ж таки мусимо висказати всяке признанє і нашим послам, що за сею справою кілька літ ходили, як і правительству за те, що так важну для нас справу полагодило користно. Вже була крайна пора єї полагоднти. Коли Волохи від 14 літ мають свою ґімназию в Сучаві, Русини такої институциї ще доси не мали, хоч Русинів на Буковині значно більше від Волохів. Ми зовсім не розуміємо озлобленя Волохів з тої причини, що ось то і Русини буковиньскі будуть мати свою ґімназию, бо не треба мати ні дрібки почутя справедливости, щоби рацию єї істнованя в Чернівцях, в самім осередку буковиньскої Руси, перечити. Ми мусимо — хоч би і як обережно річ брати — волоску неродивість Русинам брати лише на карб крайної нетерпимости і загорілости національної. Руска ґімназия вправді не поможе дальшій румунізациї Русинів, але-ж шкоди в стані посіданя Волохів ніякої не принесе; она лиш поможе витворити інтеліґенцию руску, котрої ми тут так дуже потребуємо.

Дарма річ, голословно казати — як се п. Лупул зробив — що мимо німецких шкіл та волоскої духовної семинариї є проте сьвященики рускі, котрі сповняють добре свої функциї по руских селах; ми докладно знаємо, кілько стратили через переважаючу волоску силу, через румунізацию і через те, що не мали ні одного висшого закладу наукового, де би виховували ся Русини, а не перевертні або люди до Русинів байдужі.

Руска ґімназия не зарадить сему нашому лиховн — то правда; але поможе нас з часом так, що успіхи „марної паралельки“ можна буде брати на вагу золота. Буковиньскі Русини, ми певні, достарчать до рускої ґімназиї дітвори доволі, а річию черновецких Русинів єсть тепер заложити бурсу, так щоби з новим роком шкільним можна взяти в опіку хоч з 20 хлопців. Товариство „Руска Школа“ вже занимає ся сею справою; вигідне поміщенє на бурсу найде ся в Народнім Домі, а буковиньскі Русини — тепер, коли вже істнованє рускої ґімназиї певне — поможуть також тов. „Руській Школі“ заложити добру бурсу. Се обовязок буковиньских Русинів.

Нехай собі Волохи плачуть ревними слізми, то нам по справедливости правительство полагодило одну справу, ми на ті плачі не маємо потреби звертати увагу; нашу увагу звернїм тепер на то, щоби з новим шкільним роком ми мали свій притулок для бідної шкільної молодіжи, а до самої першої кляси рускої ґімназиї приготовім завчасу хоч сотню школярів, щоби поздавали добре вступні іспити.

Ті-ж посли рускі, буковиньскі і галицкі, що за справою нашої ґімназиї походили, як і п. Рутовский за добру оборону нашої справи в комісиї буджетовій против п. Лупула, можуть бути певні, що їм вся буковиньска Русь вдячна.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 2. грудня 1895. р.

Іменованє. Др. Фридрих Альбрехт Бараш іменований фінансовим концепістом в Чернівцях.

Загальні збори товариства „Руска Бесіда“ в Тернополи відбудуть ся дня 8-го с. м. о 2-ій год. по полудни.

Молода жінка весело засьміяла ся.

— Скажіть самі, мій пане, — відозвала ся она жваво — чи ваша ворожба не єсть ще чимсь більше, як перехвалкою?

— Хочете, чи ні?

— Добре, я хочу!

*
* *

Незнакомий нахилив ся троха наперед і нерухомо вдивив ся в очи молодої жінки.

— Я називаю ся Павло Таруссі — сказав він сильним голосом.

— Але-ж так називає ся мій чоловік! — відповіла пані здивовано. — Чи ви єму своя́к?

— Зовсім не своя́к, моя пані. — Я єсьм правдивим Павлом Таруссі, сей другий украв мені моє імя.

— Що ви кажете?

— Справа має ся так, що ваш муж підчас свого побуту в Америці був у мене занятий в моїм банку. Він підійшов мене і вкрав мені не лиш мій маєток, але й мої документи родинні. Єго дійстне імя єсть Імре Керекеш; він виїхав до Америки тому, бо земля в Европі пекла єго.

Молода жінка вдивила ся в незнакомого з широко отвореними очима а єї губи тремтіли.

— Правда, що ви лиш жартуєте?

— На жаль, не жартую, а говорю саму щиру правду. Я можу доказати посьвідченєм конзулярним, що єсьм правдивим Павлом Таруссі. Кромі того маю окружник ню-йоркскої поліциї, в котрім взиває ся всї уряди на землї, щоби увязнили мастера Імре Керекеша за крадіж, дефравдацию і ....двоженьство.

— Двоженьство?

— За двоженьство; бо ваш чоловік уже в Америці був жонатий і то два рази. Прошу, отут маєте докази! Може зволите заглянути в ті папери?

Незнакомий вияв з кишені пачку стемпльованих документів.

— То по анґлійски — ледви вимовила она.

— Так єсть, бо в Америці урядовою мовою є анґлійска. Ви не розумієте по англійски?.. Але тільки чей зрозуміте, що в тім документі є мова про Павла Таруссі, а в сім знов про Імре Керекеш? Так само чей перечитаєте слово „біґамія“, двоженьство. Що?

— Боже мій! Боже! що зі мною діє ся? — зітхала молода жінка в розпуці.

— Що мені Імре Керекеш украв мій маєток, се ще я би єму простив. Але що він мені вкрав і жінку, котра з ним пішла в сьвіт,... ніколи єму не прощу! Очивидно дала она єму ключі до кас.

— Підлий!

— А тепер я хочу пімстити ся. Нині приїхав я до Будапешту і зараз пішов до поліциї зі своїм ділом. Ваш чоловік може вже в тій хвилї арештований.

— Що за скандал! Чи перетерпить моя бідна мати, моя сестра такий удар!

— А ви самі? Чи ви про себе не думаєте?

— Що-ж мені починати? Куди діти ся?

— Я міг бим вам дати раду таку, що зарадила би катастрофі...

Молода жінка заломила благаючо руки і вогкими очима глянула на незнакомого.

— О, мій пане, коли ви хочете... Коли ви маєте серце..

— Я був би не від того, але під одним услівєм.

— Все приймаю!

— Тілько не спішіть ся так, бо ще можете жалувати. Я возьму з поліциї свою скаргу, єсли ви ще сеї ночи виїдете зі мною до Америки.

— Чи ви збожеволіли?

— Я тепер більше при розумі, як иньшим часом. Я вже сказав, що мені на грошах не залежить, але свою честь, мужа, мушу боронити. Імре Керекеш украв мені жінку. Отже я заберу єму єго.

— Бійте ся Бога...

— Діло єсть, ще, з иньшого боку дуже користне. Адже ви поправді не є жінкою Імре Керекеша, лише Павла Таруссі. Моя жінка! Ми законно побрали ся, ви жиєте під моїм іменем. Я покину Новий Йорк і обоє з останками маєтку — а він ще досить великий — переселимо ся на полудне. Америка велика і ніхто не буде сумнївати ся, що ви моя законна, слюбна жінка.

— Се не може бути, чого ви жадаєте.

— Ну, то нехай стане ся, що мусить бути.

— Майте серце!

— Не можу... хочете чи ні? Їдете зі мною чи остаєте ся тут яко... любка мастера Керекеша?

Молода жінка кинула ся: — Пане, ви мене ображаєте!

— Я лиш хочу справу поставити ясно... Подумайте, пані, що ви тим охороните свою матір від зневаги, сорому та злої слави!...

Молода пані похилила голову і задумала

Народне віче має відбути ся дня 3-го с. м. в Мостах великих; на нім буде між иньшим також обговорена справа еміґрациї до Бразилії і справа ревізиї катастру ґрунтового.

Нові уряди податкові в Галичині будуть основані в Делятині, Будзанові, Новім Селі і Жабю.

† Ґраф Едвард Тафе. Загальний спадок по ґр. Тафови виносить около три міліони зр. Універзальним спадкоємцем есть его одинокий син ґр. Генрик Тафе, що учить ся тепер права в Градци. Що-до адміністрациї дібр пороблені деякі застережения, так що молодий ґраф дістане річної апанажи 30.000 зр., вдова 25.000, замужні доньки по 6000, ґр. Людвіка 10.000, сестра помершого ґр. Амалія 25.000 зр. річно. Всї полїтичні листи спалив ґр. Тафе перед слабостию, остали ся лише памятники, що відносять ся до парляментарного житя і будуть видруковані.

Стан здоровля вел. князя Юрія, наслідника российского трону, після донесень з Петербурга тепер вже є безнадійний. Сухоти поступають дуже скоро. Лікарі, котрих скликав цар, заявили, що настала нова комплікация в станї хорого, обіймаюча також серце.

Варто подумати над тим! Між гадками на тему нашої орґанізациї читаємо в *Дѣлѣ* такий проєкт: „В найменьшій навіть місцевости можна легко заложити бібліотеку парохіяльну, заосмотрену одвітним добором книжок. Такою бібліотекою можна в найпевнійший спосіб вплинути на значне розбуджене поглядів, звернути увагу на потребу ухристияненя суспільного житя, розсьвітити голови і одушевити серця. Чого не можна порушувати в проповідях, се нехай буде доповнене лектурою. Через читане одвітних письм, трактуючих справи з становиска релїґійно-суспільного, може неодно і ex politicis зістати в памяти, чого не можна би вбити в голову мовою, чого не можна би сказати і в чотири очи. Именно-ж бесіди послів християньских, повні християньского духа, будячи порівнане з бесідами, взглядно мовчанем послів з нашого краю, були би вельми пригожим материялем, наколи-б їх яко летучі письма розкинути межи нарід: они би збудили в народі смак до такої лектури, а порівнане випаде для справи христіяньско-суспільної дуже користне. Правда, у нас треба в сім напрямі богато, дуже богато робити, але Hannibal ante portas! — діло треба обдумати і по змозі нашій коньче підняти. Видавництва повісток і описів можна би бодай на час завісити, їх місце повинні заступити видавництва поважного змісту, якого теперішна доба конечно від нас вимагає“.

Розпука. *Батьковщина* пише о знаній депутациї до Відня і мотивує еї потребу так: „Вправдї піднеслись були голоси, (на знанім вічу) що депутациї не пустять до цїсаря, що така депутация буде много коштувати, та що в конституцийній державі не може цїсар нічого вдіяти, — але нарід (!) відповідав на ті замітки словами: „Пробуймо ще того послїдного способу, не жалуймо коштів, всї складаймо ся на дорогу, а най лиш наші депутати зайдуть там далеко до цїсаря! Не маємо вже до нїкого довіря, і надіємо ся ще лиш на одного цїсаря, — єму представмо всьо, що нас болить, покажім, як нас покривджено, а чейже і для нас буде ще правда на сьвітї! Як би і сей послїдний ратунок не повів ся, га, то нам хиба остане дорога до Того, що високо над всїми царствує!“

Складка. На іменинах д-ра Михайла Коцюби в Станїславові зібрано 3 зр. 70 кр. на Народний Дім в Чернівцях, за що виділ сего товариства складає жертводателям щиру подяку.

„Крах“ у Львові. Гіпотечний банк перебрав ліквідацию фірми Ґольдштерн і Левенгерц і платить 30%. Активи фірми виносять: каса і ефекти 70.000 зр., припаси муки в Сокали і Новій Греблі 220.000 зр.; недвижимости 230.000., довжники 50.000 зр.; пасиви виносять; вкладки щадничі і чекові 565.000 зр., страти 70.000 зр., діференция біржева 90.000 зр., зобовязаня млинів 258.000, претенсиї векслеві 400.000 зр., разом 1,023.000 зр Пасиви перевисшають отже активи о 453.000. Дальші наслїдки „краху“ показують ся ще й тепер. Віденьска велика фірма „Шлезінґер і Сп., котра мала головно зносини з Галичиною, збанкротовала. Банкротство наступило в наслїдок величезних страт на біржи.

В справах зелїзничих. Справедливо жалували ся Буковинцї, що не мають досить скорого поїзду до Львова, бо прецінь то, що доси називають у нас на шляху Львів-Сучава поспішним поїздом, не було нїчо иньшого як прискорений троха особистий поїзд. В бук. соймі ту справу піднесено на послїдній сесиї. Як довідуємо ся, має тепер бути заведений справдїшний поспішний поїзд, котрий би зі Львова до Сучави переїхав за 6 годин. В тій цїли відбувають ся тепер проби що-до витревалости шляху. Проби удали ся, отже маємо надію, що вскорі буде осущене наше оправдане жадане.

Страйк складачів друкарских в Будапешті більшає з кождим днем. Тепер страйкує вже понад 2.500 складачів, навіть складачі державної друкарнї. Платня була незла, бо декуди доходила до 1400 зр. річно, отже видко, що той страйк є лиш робота социялїстів, котрі хочуть показати, яка сила містить ся в робітничих змовах. Час є дуже доґідний, бо тепер друкарнї мають з нагоди тисячлїтної вистави дуже богато роботи. Деякі ґазети помагають собі так, що складають хлопці і навіть настоятелї друкарень, а складачів карають власти за недодержане умови і речинця виповіди роботи.

„Правда“, вістник полїтики, науки і письменьства, буде з новим роком 1896 виходити раз не тиждень кождої пятницї в обємі одного аркуша.

Істория Франциї в 1000 словах є вже написана і поміщена в Figaro. Цікаво, що на мадярску мову переложено ту історию в Nemzet i тілько в 307 словах. Се є найлїпшим доказом стислости вражених гадок мадярскою мовою.

216 днів в снї. З Амстердаму доносять, що в голяндскій місцевости Стевенсверт лежить молода дївчина Марія Кретскенс вже від 216 днів в глубокім снї. Одні лікарі кажуть, що причиною того сну есть гістерия, другі що суґґестия. Лице сплячої виглядає здорово, а теплота тїла і бите серця цїлком правильні. Родичі дївчини знані яко честні люди і не допускають до сплячої нїкого крім лікарів, щоби не виставити себе на закид, що хотять робити грошеві інтереси з недуги дочки.

Померли у Львові польский писатель Яків Ґордок в 72-ім роцї житя; — о. Іван Матковский, гр. кат. парох в Ясеници замковій, старосамбірского деканату, в 81-ім роцї житя а 51-ім сьвященьства; — о. Атанасій Стахурский, гр.-кат. парох в Пісочній, роздольского деканату, в 77-ім роцї житя а 50 сьвященьства; — о. Лев Лонцкий, гр. кат. парох в Девятниках бобрецкого повіту, в 68-ім роцї житя а 43-ім сьвященьства.

Найлучший дарунок різдвяний для дїтий. Справдї великаньскі успіхи придбало собі в послїднім десятилїтю средство до забави і занятя дїтий, котре що-до своєї внїшної форми виступає меньше вибагливо, а однак має так великі прикмети перед всякою иньшою забавкою дитинною, що дійстно треба єму признати високу, стійну вартість. Маємо тут на гадцї скринки будівляні з якором фірми Ф. Ад. Ріхтер і Сп. у Видни. В наших часах поступу на кождім поли технїки се має дійстно велику вагу, коли вже в дитинї будить ся змисл для форми і еї краси, а що сего не можна осягнути в подібно совершенний спосіб нїякою иньшою забавкою, доказує погляд на знамените заложене, котре начинає ся від легкого, і постепенно поступає до тяжшого. Камінцї самі суть як найлучше оброблені і уможливляють дитинї легке і певне їх ставлене. Неоцїнена користь скринок лежить дальше в тім, що они не нищать ся, бо навіть згублені „камінцї“ можна кождої хвилї докупити, а скринки самі докупленем доповняючих скринок після пляну побільшати.

ТЕЛЕҐРАМИ „БУКОВИНИ“

з дня 2. грудня 1895 р.

—o—

Елїшав. Безнастанно надходять незвичайно богато кондоленцийних телеґрам до родини пок. Тафого, між ними від богатьох членів цїсарскої родини, високих достойників церковних, амбасадора Сеґенього враз з женою, корпораций, товариств, парляментарних тїл так пр. телеґрама від голови сполученої нїмецкої лївицї Кінбурґа, котра оповіщує рішене клюбу про щирий жаль клюбу і виcилку пос. ґр. Кінбурґа і Фірстельса на похорони. З околиці надходять великі товпи народу, щоби оглянути помершого ще раз.

Бїлгород. Адреса, котру передасть парлямент королеви, висказує задоволене з добрих відносин до всїх держав, висказує надію, що султан заобезпечить жиючим в Туреччинї Сербам вільність релїґійну і наукову, дякує правительству за дотичнї стараня, дякує российскому правительству за еї прихильність в справі конверзиї. Лїберали предложили адресу меньшости.

Царгород. З покликаних 128 баталїонів тепер суть уоружені 110, решти не можна задля браку оружя уживати. Державний корабель, що вислано его з муніциєю до Трапезунту, десь запропастив ся. На авдиенциї анґлїйского амбасадора Куріє у султана в пятницю обговорено також випадки в Ізмеї. В справі питаня що-до другого стацийного корабля всї амбасадори згідно обстають при своїм жаданю. В турецких кругах того пересьвідченя, що париска конвенция не дає виразного права державам вислати другий корабель; отже султан має право не згодити ся на то, але на згідне жалане всїх держав таки сповнить то бажане. Денно відбувають ся наради мінїстрів.

ся. Понурий огонь блестів в еї очах і она закушувала губи трохи не до крови. Нараз она зірвала ся, закинула хустку на себе і глухим голосом промовила:

— Дїй ся воля Божа!

Вийшла у сїни. Там незнакомий станув, зглянув з хитрою усьмішкою на свою товаришку і сказав: — Куртина зараз піднесе ся. Прошу вернім, подивити ся до кінця на штуку.

— Що? Адже ви казали...

— Я обіцяв вам, подати роман... Сподіваю ся, що був досить цікавий?

— Не розумію вас...

— Мій Боже, адже справа зовсім проста. Нинї читав я гадку таку: „Блискавиця скора, але ще скорійший есть перехід жінки від чесноти до гріха“. Я лише хотів пересьвідчити ся, чи та гадка правдива.

— Як?

— Я стояв у сїнях, коли ви прийшли зі своїми. З вашої розмови діанав ся я, що ви жінка Павла Тарусcі, а що я маю поручаюче письмо до вашого мужа і знав, що ви по анґлїйски не розумієте, то й видумав ту шутку.

Пані зміряла его ненавистними очима:

— Хто-ж ви поправдї? — спитала гнївно.

— Я називаю ся Імре Керекеш, не есьм анї дефравдантом, анї двох жінок не маю... Але вже дзвонять. Спішіть ся, ласкава пані, бо спізните ся на четвертий акт.

Зневажливо обернула ся молода жінка плечима; а Керекеш глянув на ню і шепнув: — Єй Богу! Маю велику охоту ще один роман зложити.

В Дрібній бібліотеці, видаваній у Львові Костем Паньковским, війшли доси сі книжочки равом чисел 13):

Байки Евгена Гребінки (10 кр.)
Малярі, оповіданє Всеволода Гаршина (10 кр.)
Пролісок, поезиї Павла Граба (20 кр.)
З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)
Що то є господарність — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.
Поезиї Осипа Маковея (20 кр.)
Оферма, оповіданє єго-ж (10 кр.)
Твори Івана Сурика, переклад з російского (10 кр.)
Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)
Писаня Василя Кулика (10 кр.)

Останні романи Г. Сінкевича. Два відчити М. Грушівського, читані в львівськім „Клюбі Руснпок“. Видане Василя Лукича. Накладом ред. „Зорі“. 16⁰. 50 стор.

Твори Степана Руданьского. Том І. Пісні. Приказки. Прислівя. Байки. Бібліоґрафічний показчик. Заголовки „Съпівомовок“. Видане М. Комара. Коштом видавця. — У Львові 1895. 16⁰ 192 стор. Ціна 40 кр. (в портретом автора).

Кобзар Тараса Шевченка. Выбôр поезий ля народу. Частина друга. — (Книжка тов. Просьвіта“ Львові чч. 184—185) мал. 8⁰ 136 стор. Ціна 20 кр.

Повістки і ескізи з українського житя — А. Кримського, появили ся у Львові з друку. 8⁰ Стор. І— IV+1—322.

Василь Чайченко. Байки. — Накладом редакції „Зорі“ у Львові, мал. 8⁰ 68 отор. — Ціна 30 кр.

Чернеча республика на Афоні — Василя Щурата (10 кр.)

Нарід в неволі (то що було друковане і в *Неділі*) — 10 кр.

Микола Палкин Льва Толстого, оповідане 10 кр.

Видає тов. „Руска Рада“ в Чернівцях. Відповідає за редакцию Осип Маковей З друкарні Г. Чопна.

